

# РЕШЕНИЕ

№ 28209

гр. София, 26.12.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,**  
в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Антоанета Аргирова**

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7814** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.53- чл.56 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) и Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни.

Образувано е по жалба от адв. Р. С. като пълномощник на И. И. П. срещу Решение №513005-64/26.06.2024 година, издадено от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, с което е постановен отказ за изтриването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в интегрираната регионална полицейска система-СДВР във връзка със ЗМ 1298/06.10.2023 година по описа на 07 РУ-СДВР.

Наведените основания за оспорване са съществено нарушение на установената форма, поради липса на релевантни мотиви и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради неизясняване на относимите по случая факти, довело и до противоречие с приложимите материалноправни норми-чл.146, т.3-5 от АПК.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, процесуалният

представител на жалбоподателя поддържа жалбата и моли за уважаването на изложените в нея основания и по в съображения в писмени бележки, които представя. Заявява искане за присъждане на направените по делото разноски, за които прилага списък по чл.80 от ГПК, вр. чл.144 от АПК.

Процесуалният представител на ответника- юрк. Г. оспорва основателността на жалбата по съображения, изложени в писмени бележки, които представя. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени доказателствата по преписката и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, а се установява и от данните по преписката, че:

Административното производство по издаването на оспореното пред съда решение е започнало по подадено от И. И. П., чрез пълномощника-адв. С. Заявление рег. № 513005-53/30.05.2024 г. по описа на СДВР, с което заявителят е поискал обработваните от СДВР негови лични данни във връзка с воденото срещу него досъдебно производство ЗМ 1298/06.10.2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР, приключило с постановлението за частично прекратяване и спряно на основание чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК, да бъдат заличени.

Директорът и заместник директорите на СДР са оправомощени със Заповед №8121з-1111/08.10.2019 г. от министъра на вътрешните работи да разглеждат и да се произнасят по искания за упражняване на права по чл.12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, чл.53-чл.56 от ЗЗЛД и да изпълняват задълженията си по чл.34 от с.р. и чл.68 от ЗЗЛД. Във връзка със заявлението, е извършена проверка в Единната информационна система за противодействие на престъпността (ЕИСПП), ЦАИС „Съдебен статус“, картотека „Полицейска регистрация“; от 07 РУ-СДВР са изискани копия на Заповед за

задържане № 1349/06.10.2021 г., както и информация, от която да е видно във връзка с кой заявителски материал се обработват данните по задържането на лицето; от СРП е изискано копие на постановление по пр. пр. № 33453/2021 г. на СРП, с което е приключило производството по преписка ЗМ 1298/06.10.2021 г. на 07 РУ-СДВР, както и информация дали същото е обжалвано или е влязло в сила.

От събраните по преписката доказателства се установява следното:

1. От справка от ЕИСПП е видно, че за заявителя се съхраняват данни във връзка само с едно досъдебно производство- по ЗМ 1349/06.10.2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр.пр. 33453/2021 г. по описа на СРП, с отбелязване на частичното прекратяване, постановено от наблюдаващия прокурор с постановление от 28.03.2022 г.
2. В съотв. със справка в картотека „Полицейска регистрация към 13.05.2024 г., за заявителя няма данни в картотеката „Полицейска регистрация“.
3. Спрямо заявителя е била приложена мярка за полицейско задържане със Заповед за задържане № 1349/06.10.2021 г. по преписка ЗМ1298/06.10.2021 г. на полицейски орган от 07 РУ-СДВР.
4. С постановление по пр. пр. 33453/2021 г. от 28.03.2022 г., прокурор от С. районна прокуратура е приел, че И. И. П. СРП „...не е осъществил състава на престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал. 1 от НК“ (закана за престъпление против личността на пострадалия или имот или против личността или имота на неговите близки и това заканване би могло да възбуди основателен страх, извършено при условията на домашно насилие), първи абзац на стр. 5 от постановлението, поради което е прекратил частично наказателното производство по досъдебно производство ЗМ 1298/2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр.пр. 33453/2021 г. по описа на СРП по отношение на същото лице. Отменил е мярката за неотклонение „домашен арест“. Спрял е наказателното производство по №3382-ЗМК1298/2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр. пр. №33453/2021 г. по описа на СРП, образувано за престъпление по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, но водено по чл.130, ал.2 от НК, поради преследване на това престъпление по тъжба на пострадалия.
5. С постановление по пр. пр. 33453/2021 г. от 18.01.2023 г., прокурор от С. районна прокуратура е прекратил досъдебното производство по посочената по-горе прокурорска преписка на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 6, вр. ал. 5 ,т. 1 от

НПК- поради липса на тъжба от пострадалото лице.

6. От електронна справка за съдимост е видно, че И. И. П. не е осъждан;

7. Към момента на инициране на процесното административно производство, в СДВР се съхраняват и обработват лични данни на И. И. П. за деянието по ДП ЗМ 1298/2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр.пр. 33453/2021 г. по описа на СРП, видно от справка от интегрираната полицейска система.

8 В преписката е приложено становище на началник сектор ИО по вх. № 513005/2024 г., до директора на СДВР, личните данни на заявителя да не бъдат изтривани, тъй като същият е „извършил престъпление по чл. 144, ал.3, вр.ал. 1 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода до 6 години. Престъплението му по смисъла на чл.93, т. 7 от НК е тежко престъпление. Посочено е, че е дължимо, с оглед съображение 67, във връзка със съображения 59 и 60 от Решение на Съда на ЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г., анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на И. И. П., но така извършеното позоваване е формално/декларативно, доколкото анализ всъщност липсва. Прието е, че не са установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на И. И. П. и данните следва да продължат да се обработват от МВР във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Прекратяването на наказателното производство по ЗМ 1298 от 06.10.2021 г. по описа на 07 РУ - СДВР попадало в обстоятелствата на чл. 5, б. „б” от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, но поради неизтекли срокове по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от НК, личните данни на И. И. П., ЕГН [ЕГН], обработвани във връзка със ЗМ 1298 от 06.10.2021 г. по описа на 07 РУ - СДВР, не следвало да бъдат изтрети.

Възпроизвеждайки буквално становището, посочено по-горе в т.8 ( вкл. и допуснатата техническа грешка- чл.5, б.„б“, вместо правилния чл.3, б. „б“ от Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на

наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, бел. на съдията), ответникът е издал оспореното пред съда решение за отказ по заявлението.

В съдебното производство е представено и прието писмо с рег. № 328600 38667, екз.2 от 11.06.2024 г. на директора на ГД „Национална полиция“, от което се установява, че към 05.06.2024 г. за жалбоподателя И. И. П. не се съхраняват и обработват данни за извършена му полицейска регистрация по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗМВР. Следователно установява се, че в конкретния случай има заличаване на регистрация в централния полицейски регистър, но не и в регионалния в СДВР.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с Определение №16774/13.09.2024 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган (чл.146, т.1от АПК ), при външно ( привидно ) спазване на изискването за форма (чл.146, т.2 от АПК ), доколкото са изложени фактически и правни съображения за издаването му. Съдържа разпоредителна част при ясно изразена воля и подпис на издател.

При издаването на решението са допуснати обаче съществени нарушения на административнопроизводствените правила ( чл.146, т.3 от АПК ), довело и до противоречие с приложимите материалноправни норми (чл.146, т.4 от АПК ). В съответствие с установената съдебна практика липсата или формалните/недостатъчни мотиви, както и несъответствието на фактическите основания на органа със събраните по преписката доказателства, на което сочат данните по делото, са съществено нарушение-отменително основание по чл.146, т.3 от АПК.

Обратно на приетото в административното производство, събраните по преписката доказателства недвусмислено сочат, че досъдебното производство по ЗМ 1298/2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр.пр. 33453/2021 на СРП, за деянието по чл. 144, ал.3 вр. ал. 1 от НК е прекратено поради липса на извършено престъпление. За деянието по чл.131, ал.1, т.5а (в условията на домашно насилие), вр. чл.130, ал.2 от НК (лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на болка или страдание без

разстройство на здравето ), за което е наказателното производство е било спряно, впоследствие-на 18.01.23 г. то също е прекратено, поради липса на тъжба.

Освен това, както съдът вече посочи, позоваването на решението по дело С-118/2022 Съда на ЕС е изцяло формално и не сочи на извършен съдържателен анализ и преценка, които да са мотивирали на органа да откаже да изтрие личните данни на жалбоподателя.

Така допуснатите съществени нарушения на административно- производствените правила са довели и до противоречие с приложимите материалноправни норми, по следните съображения:

Обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. В чл. 26, ал. 1, т. 3 от ЗМВР е регламентирано, че при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни, като съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗМВР сроковете за съхранение на тези данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им, се определят от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на законовата делегация по чл. 26, ал. 2 от ЗМВР е издадена Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно- процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер ( по долу: Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. ).

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г., в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

С разпоредбата на чл. 3 от същата, изчерпателно са уредени хипотезите и сроковете, при които личните данни по чл. 2 (с изключение на тези, отнасящи се до пострадали лица и заявители на престъпления) се заличават, а именно: т. 1 при постановен отказ

от образуване на наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а от НПК; т. 2 не е образувано наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 5 от НПК; т. 3 - наказателното производство е прекратено: а) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 от НПК; б) на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 от НПК; в) на основание чл. 24, ал. 5 от НПК; г) на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 от НПК и д) на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а от НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство; т. 4 влязла в сила оправдателна присъда; т. 5 - изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от НК при: а) постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 от НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а от НПК; б) прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 от НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а от НПК; т. 6 наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б от НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; т. 7 освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а от НК) и т. 8 лицето е починало - във всички останали случаи.

В случая в информационните фондове на МВР са въведени и обработвани лични данни на жалбоподателя във връзка с образувано и водено срещу него досъдебно производство № 1298 от 06.10.2021 г. г. по описа на 07 РУ-СДВР за извършено престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал. 1 от НК, приключило с постановление за частично прекратяване поради това, че деянието не осъществява състава на това престъпление. От представената административна преписка се доказва, че с постановление от 18.01.2023 г. е прекратено и производството по ДП № 1298 от 06.10.2021 г. г. по описа на 07 РУ-СДВР и за деянието, което се преследва по тѣжба на пострадалия, поради това, че такава не е подадена в законовоопределения шестмесечен срок.

При тези данни от фактическа страна, съответни на действителното правно положение са доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че случаят осъществява

хипотезата на чл. 3, т.3, б. „а“ от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г., тъй като чл.24, ал.1, т.1 от НПК предвижда, че „не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато деянието не е извършено или не съставлява престъпление“. Действително в постановлението за частично прекратяване на наказателното производство по ДР ЗМ 1298 от 06.10.2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР за деянието по чл.144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, в диспозитива от същото не е посочено основанието чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, но е недвусмислено ясно от изложените в постановлението мотиви (стр. 5 от постановлението).

От представеното второ прокурорско постановление от 18.01.2023 г. се установява, че е прекратено производството по ДП № 1298 от 06.10.2021 г. по описа на 07РУ-СДВР и в останалата му част-за деянието по чл.130, ал.2 от НК, което се преследва по тѣжба на пострадалия, поради това, че такава не е подадена в преклузивния шестмесечен срок, което пък осъществява хипотезата на чл. 3, т. 3, б. „в“ от същата инструкция. Установява се това, и че постановлението не е отменяно по реда на чл. 243, ал. 10 от НПК в двугодишен срок (до 30.03.2024 г.) от неговото издаване-28.03.2022 г. (дата на регистрация 30.03.2022 г.).

Следователно обратно на приетото от орган, позоваването на чл.3 (погрешно в акта чл.5), б.„б“ от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. е в противоречие с действителната фактическа обстановка.

На следващо място, органът бланкетно се е позовал на съображение 67 във връзка със съображения 59 и 60 от Решение на Съда на ЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 и на необходимостта на извършването на анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на жалбоподателя, като степента на риск на лицето се отчете като елемент, наред с естеството и тежестта на престъплението.

Освен че позоваването на решението по дело С-118/2022 на ЕС е бланкетно/декларативно, то се опровергава и от фактическите установявания по случая. Посоченото в решението съображение 67 изисква за да се счете, че съхранение на биометрични и генетични данни отговаря на изискването да се допуска единствено когато „това е абсолютно необходимо“ по смисъла на член 10 от Директива 2016/680, „...само ако то отчита



естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, или други обстоятелства, като например конкретния контекст, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства или пък миналото или профила на осъденото лице“.

Съображение 67 във връзка с със съображения 59 и 60 обсъжда въведени в полицейски регистър биометрични и генетични данни и възможността тяхното съхранение да е до смъртта на тези лица, в случай че те са осъдени с влязла в сила присъда. Същото съображение констатира, че приложното поле на това съхранение, както е констатирано в точки 59 и 60, е твърде широко за целите, за които тези данни се обработват.

Съгласно съображение 59 се констатира, че понятието „умишлено престъпление от общ характер“ е особено широко и може да се прилага към голям брой престъпления, независимо от естеството и тежестта им (вж. в този смисъл решение от 26 януари 2023 г., Министерство на вътрешните работи (Регистрация на биометрични и генетични данни от полицията), С-205/21, ЕУ:С:2023:49, т. 129)“. А в съображение 60 се отбелязва, че „...не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи то вече не съществува.

В съответствие с фактическите установявания по делото, жалбоподателят не е осъждан; няма полицейски регистрации по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗМВР; срещу него няма образувани други досъдебни производства, освен обсъжданото ДП 1298/2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр. пр. 33453/2021 на СРП, във връзка с което се обработват негови лични данни; обсъжданото ДП 1298/2021 г. по описа на 07 РУ-СДВР е прекратено частично с постановление от 28.03.2022 г. поради това, че деянието по чл. 144, ал.3 вр. ал. 1 от НК не е

извършено, като впоследствие на 18.01.23 г. е прекратено и в останалата му част - за деянието по чл.131, ал.1, т.5а, вр. чл.130, ал.2 от НК; постановленията за прекратяване не са обжалвани и не са отменени от горестоящ прокурор.

Макар и в конкретния казус жалбоподателят да не е осъден с влязла в сила присъда и да не е изправен пред възможността личните му данни да се обработват до смъртта му, нарушени са както принципа за обосноваване на абсолютната необходимост за обработка на личните данни, така и принципа за пропорционалност.

По изложените съображения съдът намери оспорения отказ за процесуално и материално незаконосъобразен-чл.146, т.3 и т.4 от АПК, поради което го отменя. Делото като преписка следва да се върне на органа за ново произнасяне по заявлението, с което е бил сезиран при съобразяване с действителната фактическа обстановка и указанията по приложението на материалния закон.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.1 от АПК, правото на разноски е възникнало за жалбоподателя. То е своевременно упражнено, като преди приключването на устните състезания по делото е било поискано присъждането им ( чл.81 от ГПК, вр. чл.144 от АПК ). Доказаните разноски са общо в размер на 710 лева, от които 10 лева-заплатена държавна такса и 700 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат, и се присъждат изцяло. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е напълно неоснователно. Същото не просто е под минималния размер-900 лева, установен за дела по ЗЗЛД, съгл. чл.8, ал.2, т.10 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, но е и в справедлив и обоснован размер . В тази връзка АССГ съобразява фактическата и правна сложност на делото, както и обема и качеството на реално осъществената адвокатска защита Съобразява и задължителните за националните юрисдикции тълкувателни разяснения по правилното приложение на правото на ЕС, дадени с решението по дело C-438/22 на СЕС, в съотв. с които чл. 101, § 1 ДФЕС, във вр. с чл. 4, §

З ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в чл. 101, § 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Следователно, приетата в приложение на уредената в чл. 36, ал. 2 ЗАдв законова делегация от Висшия адвокатски съвет като съсловна организация на адвокатите в Република България Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не обвързва съда при определяне на съответното на действително положените процесуални усилия по делото адвокатско възнаграждение. При осъществяване на преценката относно размера на дължимото адвокатско възнаграждение за осъщественото от пълномощника (адвокат) на страна в процеса съдът следва да съобрази действителната правна и фактическа сложност на всяко конкретно дело, което и АССГ направи, за да отхвърли възражението за прекомерност.

**Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 23-ти състав**

#### **Р Е Ш И:**

**ОТМЕНЯ** Решение №513005-64/26.06.2024 година, издадено от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи.

**ВРЪЩА ДЕЛОТО** като преписка на за ново произнасяне по заявление с вх. №513005-53/30.05.24 г. на СДВР, подадено от И. И. П., чрез пълномощника-адв. В. С., АК-П., при спазване на указанията по тълкуването

и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението.

**ОСЪЖДА** Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на И. И. П. с ЕГН [ЕГН] разноските по делото в размер на 710 (седемстотин и десет ) лева.

**Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14дневен срок от съобщаването му.**

**Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.**

**СЪДИЯ:**